

La partida

Roger Simeon

1r Acte

Una habitació d'hotel.

Impersonal. Freda.

Una taula petita amb un telèfon al damunt.

Dues, potser tres butaques a l'altra banda de l'habitació.

Potser tres llits s'intueixen al fons, rera una porta semi-tancada.

Una tercera porta va al bany.

Una finestra amb una cortina revellida.

[Tres personatges estan asseguts a la taula jugant una partida d'Scrabble sense mostrar-hi massa interès ni satisfacció: l'HOME, la DONA i el GERMÀ]

[La DONA s'aixeca, va a la finestra. Mira a l'exterior]

DONA *[Queixant-se, avorrida]* Encara plou...

HOME *[Posant una paraula al taulell. Sense mirar-la. To de veu neutral]* I què esperaves?

DONA És que ja fa tres dies que plou...

HOME Des que vam arribar...

GERMÀ Millor que ploqui!

DONA *[Girant-se sorpresa a mirar-lo]* Per què?

GERMÀ *[Sense aixecar la vista del tauler]* Així no haurem de sortir d'aquí *[i posa una paraula al tauler]*

DONA *[Sense acabar de trobar les paraules]* Home... però jo voldria... vaja, que... que a mi m'agradaria... que... saps... que...

GERMÀ *[A la DONA, secament]* Et toca!

[La DONA dubta una estona. Mira novament per la finestra amb un deix de tristesa i torna a la taula. Mira les seves lletres, mira el tauler i:]

DONA Cal que juguem a aquest joc?

HOME Què li passa a aquest joc?

DONA Que m'avorreix.

GERMÀ Perquè estàs perdent...

DONA No hi té res a veure! *[s'aixeca una altra vegada i comença a caminar per l'habitació]*

GERMÀ Oi tant que no... *[pausa]* mai has sapigut perdre... *[dirigint-se a l'HOME]* Mai ha sapigut perdre. Des de petita, que cada vegada que perdia s'enfadava i deixava de jugar... això si és que no s'emportava el joc o el rebotia per terra...

DONA *[Aturant-se]* Perquè tu feies trampes!

[Silenci. Tots quiets]

[Quan el GERMÀ torna a parlar, la DONA torna a caminar]

GERMÀ A l'oca? Com vols que faci trampes? ... però si només tires els daus... mous la fitxa i vas a la casella que t'ha tocat... com es pot fer trampes jugant a l'oca?

HOME Amb tot es pot fer trampes...

DONA Tu no t'hi fiquis!

GERMÀ Però si t'estava defensant...

DONA Ja em sé defensar sola!

GERMÀ Ja ho sé, ja, però no passa res per acceptar ajuda de tant en tant...

[La DONA està a punt de respondre, però es mossega la llengua i gira la mirada cap a la finestra]

[Silenci]

GERMÀ *[Dirigint-se a l'HOME que ha decidit no participar més en la conversa]* Com es fan trampes a l'oca?

HOME *[Mirant de reüll que la DONA no li recriminarà res i parlant en veu baixa]* No ho sé... trucant els daus o movent la peça a una casella que no toca... hi ha moltes maneres de fer trampes... *[Pausa]* el que no entenc és què en treus...

GERMÀ Guanyar! Et sembla poc?

HOME Guanyar fent trampes? Crec que prefereixo perdre...

GERMÀ Què ets tu, un moralista ara? Que has sortit d'algun seminari o què? El que importa és guanyar, com ho fassis és circumstancial.

HOME No per mi. De debò, abans de fer trampes, prefereixo perdre.

GERMÀ Ostres! Doncs poc que t'hi entendràs amb la meva germana!

HOME Què vols dir?

GERMÀ Home, doncs que ella...

DONA *[Tornant a la taula i interrompent-lo]* Ella res!

GERMÀ *[Dubtant una estona. Tantejant la seriositat de la mirada de la DONA]* No, no. Res.

DONA *[A l'HOME]* Ni te l'escoltis. *[A l'GERMÀ]* I tu què penses fer? Tiraràs o no?

GERMÀ Sí, sí... però que no et tocava a tu?

DONA Però jo passo perquè no tinc cap paraula, et sembla bé?

GERMÀ Sí, sí... ja tiro, ja... no cal que et posis nerviosa...

DONA Jo no estic nerviosa! *[Adonant-se que ha cridat massa i baixant la veu]* Jo... jo no estic nerviosa... és que em fa ràbia haver vingut fins aquí i ara no poder sortir d'aquesta habitació per culpa de la pluja...

HOME Si vols, surto a comprar un paraigües i...

DONA Però tu has vist com plou? Quedaríem xops! A més, no podríem pas veure res amb tanta aigua... quina mala sort que hem tingut... *[apropant-se a l'HOME, acaramelada]* jo

que tenia ganes de passejar juntets per aquests carrers...
de trobar raconets amagats per poder estar junts... tu i
jo... *[però s'atura recordant la presència del GERMÀ]*

[El GERMÀ els mira amb recel, intentant concentrar-se en la partida]

HOME Bé, de fet, ja ens van dir que era l'època de pluges i
que... *[però s'atura davant la mirada d'odi de la DONA]*
No però... ja veuràs com aviat para i... i podrem sortir a
fer una volta i...

DONA L'època de pluges? Quins pebrots! I l'època de ser feliços
quan arribarà? O és que aquesta ja ens ha passat de llarg
i no la tornarem a viure mai més? ... l'època de pluges...
és que...

GERMÀ Voleu callar! Amb tanta xerrameca no em puc concentrar!

DONA Si no tens cap paraula pots passar com ho he fet jo...

GERMÀ No! Clar que tinc una paraula!

DONA Ei! No et posis així... només et deia que...

GERMÀ Que em rendís, no?

DONA No, però...

GERMÀ Que accepti que no puc fer res, que no tinc paraules, que
estic perdut, que no serveixo per res... que sóc un
fracassat i que per això m'han fet fora de la feina... que no
vaig ser capaç d'ajudar a la meva dona i per això ella ara
està...

DONA No! No! No deia això. No!

GERMÀ Doncs què deies?

[Silenci. Feixuc. Incòmode]

HOME Així... què fas... passes... o...

GERMÀ *[Mirant l'HOME uns instants. Mirant després les seves lletres i examinant el tauler]* No... un moment... espera... mmmm... crec que... a veure... sí! Tinc una paraula! *[A la DONA]* Ho veus? *[i, triomfal, posa les lletres al tauler]*

DONA *[Intentant desxifrar la paraula a mesura que el GERMÀ posa les lletres]* X... M... J... K... M... Ç... què vol dir “xmejkamça?

GERMÀ *[Seriós]* No ho saps?

DONA No. No l'havia sentit mai.

GERMÀ *[Aixecant-se, satisfet]* Quina mancança lèxica... ja és ben veritat que la nostra llengua s'està extingint... *[va al bany]*

DONA Home... jo crec que te l'has inventat... *[espera resposta, però el GERMÀ no la sent des del bany. A l'HOME]* Jo crec que se l'ha inventada, aquesta paraula... això de “xmejkamça” sona molt estrany... massa estrany per ser una paraula real... ho veus, no? qui diu la veritat aquí? Ell m'acusa a mi de tramposa i mira llavors què fa... *[però calla perquè la porta del bany s'obre]* A veure, què vol dir això de xmejkamça?

GERMÀ *[A la porta del bany, però sense tornar a la taula]*
Xmejkamça és quan estàs treballant 10 anys en una mateixa empresa, quan has donat tot el que tens per la feina, quan has fet hores i més hores davant l'ordinador, quan has sacrificat caps de setmana i festes d'aniversari per acabar un informe i, a la primera de canvi, et fan fora d'un dia per l'altre, sense sentiments ni indemnització.
[Asseient-se abatut en una butaca, d'esquenes a la taula]
Això és xmejkamça.

DONA Però què t'empatolles?

HOME Doncs a mi sí que em sona... no és pas la primera vegada que l'he sentida aquesta paraula...

GERMÀ Exacte. Xmejkamça.

DONA Perquè ell no para de repetir-la! Si jo repetís cinquanta mil vegades... ah... no sé... eixaboïrar... al final també creuríeu que vol dir alguna cosa!

HOME És que eixaboïrar vol dir alguna cosa...

DONA Ho veus? Només l'he dit una vegada i ja et sembla que té sentit!

GERMÀ No té sentit.

HOME *[Cridant com si el GERMÀ no l'hagués sentit]* Diu que com que l'ha dit una vegada ja em sembla que té sentit!

GERMÀ *[Girant-se a la butaca per mirar-lo sorprès]* I ara per què crides, tu? Ja l'havia sentida!

HOME Però si has dit que...

DONA Que tot plegat no tenia cap sentit.

GERMÀ Exacte! Estem parlant per parlar i no fem més que dir coses sense sentit.

DONA *[Aixecant-se i apropant-se al GERMÀ]* I qui ets tu per dir què té sentit i què no?

[Silenci]

[Mirades creuades entre la DONA i el GERMÀ]

HOME *[Defugint el conflicte]* Bé... jo crec que... que tampoc no cal que...

DONA No, no! Sí que cal! A veure... si et creus tan important... suposo que no et farà res que et posi a prova, no?

GERMÀ No voldràs tu ara...

DONA Sí.

GERMÀ *[Mirant-la fixament una estona]* Collons! *[Aixecant-se i anant cap a la finestra]* El que faltava!

HOME Però, què passa? Què? De què parlem?

DONA Del joc dels sentits.

GERMÀ Ja hi tornem a ser...

HOME Què és això de... del joc dels sentits?

GERMÀ *[Des de la finestra i sense girar-se]* Una ximpleria!

DONA No és cap ximpleria!

GERMÀ Oi tant que sí!

DONA Doncs bé que t'agradava jugar-hi a tu...

[Silenci]

[El GERMÀ no diu res]

[La DONA i l'HOME el miren]

DONA Perquè no em negaràs que t'agradava, no? *[Pausa. Veient que el GERMÀ no respon, tornant a la taula i dirigint-se a l'HOME]* De petits hi jugàvem sempre. Ens encantava! Sempre que podíem, començàvem el joc... no feia ni falta preguntar-li a l'altre si volia jugar... va arribar un punt que estàvem constantment jugant... que l'únic important era el joc, la resta del dia no eren més que distraccions inoportunes... només el joc...

GERMÀ *[Girant-se lleugerament. Afligit]* Estàvem obsessionats...

DONA *[Recordant amb el mateix to desenfadat, alegre, d'abans]*
Fins i tot algunes nits ens havíem despertat i havíem continuat el joc...

GERMÀ No podia dormir...

[La DONA se'l mira sorpresa]

GERMÀ Per culpa del maleït joc, no podia dormir!

DONA Però...

GERMÀ Cada vegada que tancava els ulls, em venien noves paraules... nous significats... i te'ls havia de dir... però tu dormies... i jo no et volia despertar i...

[La DONA comença a apropar-se al GERMÀ]

GERMÀ ...jo no podia dormir perquè les paraules em perseguien... m'atacaven... te les havia de dir! Però tu dormies. Sempre dormies i jo.. jo no podia dormir i... i ja no he tornat a dormir mai més.. ara, que les paraules començaven a abandonar-me, ara, quan tanco els ulls, ella desapareix. I jo no la vull perdre! Si tinc els ulls oberts encara la veig, encara hi és, encara existeix... però quan tanco els ulls!

[Pausa]

[Ningú sap què dir]

[El GERMÀ manté la vista fixa en algun punt indeterminat de l'habitació aguantant el plor]

[La DONA s'atura a una passa del GERMÀ. Mirant-lo fixament, temptada d'abraçar-lo, però sense saber-ho fer]

[L'HOME mira al GERMÀ i a la DONA incòmode]

HOME Ah, bé... no... no cal que... que juguem a aquest joc... a mi ja em va bé aquest que estem jugant...

DONA *[Triga una estona, però al final reacciona]* Sí... suposo que sí... *[apropant-se a la taula, mirant el tauler, però sense asseure's]* Així, doncs... l'última paraula era xmejkamça... d'acord... *[a l'HOME]* et toca a tu, no?

GERMÀ *[Des de la finestra]* Tant és. A qui li importa... res té sentit...

Teló

2n Acte

El mateix espai escènic.

La taula. L'Scrabble. El telèfon.

Les butaques.

Els llits al fons.

La porta del bany.

La finestra.

[El GERMÀ està dret a la finestra]

[L'HOME i la DONA estan asseguts a la taula concentrats en la partida]

GERMÀ *[Mirant per la finestra. Tranquil. Avorrit]* Passa un tren...
[mirant-se el rellotge] el tren de les quatre... aquest nit
n'han passat un bon grapat, de trens...

DONA *[Sense aixecar el cap]* Jo no n'he sentit pas cap.

GERMÀ Clar que no, si dormies a més no poder...

DONA I quin mal hi ha en dormir?

GERMÀ No cap. És una benedicció. Tan de bo jo també pogués
dormir... però fa temps que... i mira que ho he intentat
tot... he deixat de prendre cafè, faig uns sopars més
lleugers per evitar que una digestió pesada m'amargui la
nit... em prenc totes les herbes del mercat...

HOME Totes?

GERMÀ Totes.

HOME *[Intentant fer una broma però amb molt poca gràcia]*
Doncs potser per això no pots dormir, n'hi ha que són revitalitzants...

GERMÀ *[A la DONA]* Ara què és aquest home teu, herborista?
Pensava que havies dit que era cambrer... però clar...
n'has tingut tants que ja em costa diferenciar-los...

DONA Ep! Però què dius?

GERMÀ Doncs que al principi intentava aprendre-me'n els noms,
pretendre que m'interessava una mica per ells, saber què
feien, fins i tot... però clar, quan són tants noms els que
s'han d'aprendre...

HOME *[Aixecant-se i apropant-se tímidament al GERMÀ però quedant-se a mig camí]* Tants? Quants són "tants"? Més de cinc?

GERMÀ Innocent.

HOME Deu?

DONA Ara no parlem d'això, va...

HOME Quinze?

GERMÀ Puja, puja que t'estàs quedant molt curt...

HOME 20? 30?... 40!

DONA *[Aixecant-se]* Deixem'ho estar, d'acord?

HOME Però... però...

DONA Prou!

[L'HOME calla]

GERMÀ Ni tan sols t'hi has apropat...

[La DONA se'n va al bany deixant-los sols i incòmodes]

[El GERMÀ segueix mirant per la finestra, una mica més tens que abans]

[Passada una estona, l'HOME, que s'havia quedat palplantat enmig de l'escenari, s'apropa a la finestra, al costat del GERMÀ]

HOME I així... de quin número estem parlant?

[El GERMÀ va a asseure's a una butaca, sense respondre'l]

HOME Està bé... està bé... no insisteixo més...

[Silenci]

HOME Jo no sóc gelós... només ho volia saber per curiositat...
per... *[però s'atura veient la mirada assassina del
GERMÀ. Calla. Mira per la finestra. Dissimula]* Encara...
encara plou...

[El GERMÀ no respon, mira sense interès el tauler]

HOME Ens uns llocs tant i en canvi en d'altres tan poc...

[EI GERMÀ no respon]

HOME *[Incòmode. Amb la necessitat de trencar el silenci]* És curiosa la pluja, no?

[EI GERMÀ no respon]

HOME *[Més incòmode]* És com si t'absorvis... no saps per què... però l'acabes mirant... potser és el soroll... aquest ximxim constant... em sembla que vaig sentir en algun lloc que deien que aquesta mena de sons constants són com... com hipnòtics... que es veu que ens transporten a l'interior de les nostres mares... per això ens calma, saps? Com... com els CDs aquells de relaxació, saps? ... que sempre repeteixen el mateix so, el mateix *[imitant el so greu i ronronejant del didgeridú]* bbbzzzmmmm...

[EI GERMÀ no respon]

HOME *[Més i més incòmode]* Jo no és que... que hi cregui molt en aquestes coses... però quan sents... aquests sons *[torna a repetir-lo]* notes com un... com una vibració al pit... vull dir que... alguna mena d'efecte deuen tenir damunt nostre aquests sons, no?

[EI GERMÀ no respon]

HOME Jo... jo crec que sí... tot i que potser no és més que una ximpleria científica ben senzilla... que potser té a veure amb la... no sé... amb la freqüència del so... amb les ones... que emet i com... com les rebem nosaltres... el nostre cos... no ho sé... mai ho vaig acabar d'entendre tot això de la física...

[Silenci incòmode. Llarg]

HOME I a tu... a tu se't donava bé, la física? Segur que sí... tens cara de ser una persona de ciències...

[EI GERMÀ no respon]

HOME Sí... segur que se't donava bé...

[Pausa]

HOME Mira! Un altre tren!

GERMÀ *[Absent]* És el tren de les sis...

HOME *[Girant-se sorprès, primer, sense esperar resposta del GERMÀ i mirant-se el rellotge després]* Però si ara són...

GERMÀ El que agafava cada dia per tornar a casa...

[L'HOME se'l mira estranyat, però no gosa interrompre'l]

GERMÀ Durant deu anys, cada dia el mateix tren. Cada dia el mateix trajecte. Cada dia la mateixa gent... sortia de la feina 15 minuts abans per poder arribar a temps a l'estació i, a menys cinc, ja estava a l'andana esperant el tren de les 6. Ni un sol dia el vaig perdre. Alguns dies vaig haver de córrer per atrapar-lo, és cert, però sempre sempre el vaig agafar... *[pausa]* en aquell tren és on ens vam conèixer amb ella...

HOME *[Veient el gir de la conversa i intentant esquivar-lo]* Ara sembla que plou una mica menys, no?

GERMÀ *[Sense escoltar-lo]* Ella pujava al tren a la següent estació... recordo el primer dia que la vaig veure...

HOME Vull dir que potser podríem demanar un paraigües i sortir una estona...

[Apareix ELLA pel costat dret, per on se suposa que hi ha la porta de l'habitació, vestida tal i com la descriu el GERMÀ i fent les accions que ell diu]

[Ni el GERMÀ ni l'HOME la veuen, a ELLA]

GERMÀ Portava una camisa negra que li quedava molt cenyida al cos... i unes sabates de taló altes altíssimes que marcaven les seves passes amb un soroll sec i precís... abans que pugés al tren, els meus ulls ja l'havien vista a l'andana. Era tan preciosa! Es va enfilat al vagó decidida i va venir a seure al meu costat... era tan perfecta! Feia olor de flors naturals... fresques... *[olorant profundament a ELLA que està asseguda al seu costat]* Encara ara em sembla sentir-la...

HOME *[Incòmode]* Sí... clar, bé... però... això...

GERMÀ Tenia unes mans tan fines... les posava sempre reposant damunt la falda i, de tant en tant *[fent ell també el gest]* jugava amb els dits polzes... com fent-los seus carícies... com petons petits i delicats... aahh... estava tan a prop meu que notava l'escalf del seu cos contra el meu... desprenia sempre una calidesa... una escalfor tèbia, manyaga, íntima, plàcida... em vaig enamorar d'ella aquell mateix dia!

[Pausa]

GERMÀ Però dues parades més enllà...

[ELLA s'aixeca i comença a marxar lentament direcció a l'habitació]

[La DONA retorna del bany i es creua amb ELLA sense tampoc veure-la]

GERMÀ Va marxar...

DONA *[Anant cap a la finestra]* Qui va marxar? De qui esteu parlant?

HOME No... de ningú... el teu germà que em deia que...

GERMÀ *[Absent, encara, en els seus records]* Va marxar...

DONA *[Anant cap a la taula]* Vinga, deixeu-vos d'històries! Què farem?

HOME *[Anant també cap a la taula]* No ho sé... jo crec que tinc una mica de gana...

DONA Tu sempre tens gana...

HOME Dona, és que ja és tard... què dius? Demanem alguna cosa per sopar?

DONA *[Mirant el rellotge]* Va, vinga, que de fet sí que és bastant tard... agafa els menús d'allà sobre i busquem alguna cosa per menjar... em vindria de gust una mica de peix, que ara fa temps que no en menjo...

[L'HOME va a buscar els menús, passa per davant del GERMÀ que continua absent i li ofereix un menú]

GERMÀ *[Rebutjant el menú que li ofereix l'HOME]* No tinc gana...

[L'HOME camina cap a la taula]

DONA *[Apropant-se a l'HOME per agafar el menú i mirant-lo dreta estant] Potser una mica de... [però no se sent el final de la seva frase]*

[L'HOME i la DONA queden en un altre pla]

GERMÀ *[Afligit] Els últims mesos sempre estava desganada... menjava una mica, per força... però massa sovint no li sentava bé... no ho podia digerir i ho acabava treient tot... [Pausa] va perdre molt de pes... molts... quilos... ella que ja era poca cosa de per si... quedà als ossos. [Pausa] Fonent-se mica en mica... desapareixent dolorosament... Feria només de veure-la. [S'aixeca, mira un segon per la finestra i camina lentament cap a la taula] Feria... feria... [s'asseu]*

DONA *[Seient a taula i continuant la frase anterior] ...salmó... o bacallà...*

HOME A mi em ve de gust carn...

DONA Quina sorpresa! I el teu colesterol, què?

HOME Però ara estem de vacances...

GERMÀ *[Absent] Només de veure-la...*

DONA *[Ignorant-lo] I què vols dir que estem de vacances? Que no pots tenir un atac de cor perquè estem de vacances?*

HOME No, però...

DONA *[Esbroncant-lo]* Que no se't poden bloquejar les artèries per tota la grassa acumulada provocant-te que la sang deixi de circular pel cos? Que les extremitats se t'enrampin. Que se t'adormin els peus. Que s'aturi el bategar del cor. Que t'acabis morint... Diques? No et pot passar res de tot això perquè estàs de vacances?

[Silenci]

GERMÀ *[Sense il·lusió, amb resignació]* Va! Deixa'l menjar el que vulgui, dona, que estem de vacances!

DONA Sí... quines vacances! Tancada en aquesta maleïda habitació amb vosaltres dos: decisió i alegria!

[Silenci]

HOME I jo... quin dels dos sóc?

Teló

3r Acte

El mateix escenari.

La taula. L'Scrabble. El telèfon.

Les butaques a una banda.

Els llits al fons.

El bany al fons a la dreta.

La finestra.

[Els tres personatges asseguts a la taula concentrats en la partida]

Sona el telèfon de l'habitació.

[Els tres personatges es miren entre ells, sorpresos]

GERMÀ A mi no em mireu! Qui voleu que em truqui a mi? Tota la gent que conec està en aquesta habitació... qui m'ha de trucar... ella? Només faltaria... *[separant-se de la taula]* què li diria? Com podria parlar amb ella després de...

[La DONA i l'HOME queden en segon pla, quiets]

El telèfon deixa de sonar.

[Apareix ELLA, la mateixa figura delicada, quasi inexistent d'abans.

S'atura a dues passes del GERMÀ]

GERMÀ *[Incòmode]* Hola...

ELLA *[Amb una semblant incomoditat]* Hola...

[Silenci]

ELLA Com estàs?

GERMÀ Bé... anar fent... sí... bé... bé...

[Silenci]

GERMÀ I tu? Estàs bé?

ELLA Et trobo a faltar...

GERMÀ Jo també et trobo a faltar...

[Silenci]

ELLA Crec que ens va faltar temps... que encara teníem moltes coses per viure junts...

GERMÀ Sí...

ELLA Que encara ens havíem de conèixer millor...

GERMÀ Sí...

ELLA Però ara ja és massa tard...

GERMÀ *[Afligit]* Sí...

[Silenci]

GERMÀ I ara què fem?

ELLA No ho sé... crec que he de marxar...

GERMÀ Tan aviat?

ELLA Sí... ho sento...

GERMÀ I quan et tornaré a veure?

ELLA No ho sé... *[i marxa]*

GERMÀ *[Parlant sol]* Quan podré tornar a parlar amb tu, dir-te que t'estimo, que no t'oblidaré mai que... *[Pausa. Torna a la taula]* No sabríem pas què dir-nos! Com si mai ens haguéssim vist abans. Com si mai haguéssim despertat l'un al costat de l'altre... com dos desconeguts que saben que ja no es tornaran a veure mai més...

[L'HOME i la DONA tornen a primer pla]

Es torna a sentir el telèfon.

HOME Creieu que hauríem de contestar?

DONA Contesta tu, si vols. A mi no em ve de gust parlar amb ningú.

HOME *[Dubtant]* Però... però... potser és alguna cosa important... potser ha passat alguna desgràcia i ens volen avisar...

GERMÀ Doncs contesta!

HOME No... no... que jo... no... fes-ho tu...

GERMÀ *[Sec]* No.

HOME Sisplau.

GERMÀ No.

HOME Però... però què et costa? Va, sisplau, contesta, que segur que és important... *[aixecant-se i caminant nerviosament]* Ningú truca a aquestes hores... alguna cosa deu haver passat, segur... potser el meu germà.. o el meu pare! Sí, deu ser el meu pare! Alguna cosa li deu haver passat! Que la mare feia temps que li deia que s'havia de cuidar, que ja era gran, que no podria seguir al mateix ritme que...

[La DONA arrenca el cable del telèfon]

[Silenci]

[El GERMÀ mira un segon a la DONA i després, amb un somriure lleu de complicitat, retorna la vista al tauler de joc]

[L'HOME està dret. Mira sorprès a la DONA. Està molt alterat, però és incapaç de moure's]

Sona el telèfon.

[La DONA i el GERMÀ no reaccionen. Continuen a la taula, pendents de la partida]

[L'HOME s'apropa, ara sí, al telèfon. Ja no està nerviós]

HOME Digui? *[Reconequent l'interlocutor i caminant mentre parla estirant l'aparell que arrossega el cable desconnectat]*
Hola! Què dius? Que no estaves amb la meva germana...
[calla. La cara se li enfosqueix] Com? *[Tremolant]* Però...
però... no pot ser... *[cau a la butaca]* No! no pot ser... No
és veritat! No. No. T'equivoques! Segur que no era ella!
No. No. No! *[Aixecant-se alterat]* No és possible. Ella està
bé. No li ha passat res... sí, ella està bé. Està bé... està
bé... *[llenant el telèfon]* la meva germana està bé... està
bé... *[sentint un soroll que no ha existit]* Sí! La sento
arribar. *[Caminant cap a la finestra]* Sí. És ella! És ella!
Ara pujarà a casa. Li demanaré que em perdoni i ens
abraçarem. I riurem. Com quan érem nens. Sí. Ella està
bé. *[Mirant il·lusionat cap a la porta]* Ella està bé. Està bé.
Ja puja. Ja arriba. Li demanaré que em perdoni i ella em
farà un petó al front i em dirà "et perdono". Sí... ella està
bé. *[Apropant-se a la porta]* Ella està bé...

[Silenci]

HOME *[Aturat davant la porta]* Tinc son... em sembla que... que me'n vaig a dormir...

DONA Sí... jo també estic cansada...

HOME Oh, és que ja deu ser tard, no?

DONA *[Mirant el rellotge i aixecant-se esverada]* Però si ja són quarts de sis!

HOME Què? Quarts de sis? Ostres! Amb raó estava tan cansat!

GERMÀ Però no podeu pas anar a dormir ara... hem d'acabar la partida... a més, el sol està a punt de sortir... quan fa que no veieu sortir el sol, eh?

DONA *[Aixecant-se]* No ho sé, però deixem-ho per demà, estic rebentada.

GERMÀ *[Aturant-la]* Però si ja gairebé hem acabat la partida... *[a l'HOME]* una estona més...

HOME Ho sento... ja fa estona que se'm tanquen els ulls i ni veig el tauler...

GERMÀ Però no podem anar a dormir encara... espereu... una mica més...

DONA Però què et passa? Estem molt cansats, que no ho veus? I tu segur que també ho estàs... va, anem a dormir, que demà serà un altre dia...

HOME *[Caminant cap a l'habitació]* Bona nit...

GERMÀ Però és que jo no puc anar a dormir... no puc! jo... em fa por el llit.

[L'HOME s'atura sorprès]

- DONA *[Mirant també sorpresa al GERMÀ]* Què vols dir que et fa por el llit?
- GERMÀ *[Mirant de reüll, avergonyit, a l'HOME]* Em... em fa por... em porta masses records...
- DONA *[Adonant-se de què està parlant el GERMÀ]* Ostres... *[Apropant-se al GERMÀ]* Ho sento... me n'havia oblidat... em sap greu... em... em... em quedaré una estona més amb tu... *[a l'HOME]* vés a dormir, jo ja vindré d'aquí una estona...
- HOME *[Dubtant una estona, però massa cansat per fer res més]*
Està bé... bona nit... *[i marxa]*
- DONA *[Asseient-se al costat del GERMÀ acariciant-li els cabells mentre parlen]* Te'n recordes quan vam anar de colònies... per primera vegada, vull dir...
- GERMÀ Me'n recordo de tot...
- DONA Tu ja eres una mica més gran, però jo encara era molt petita... què tenia? 7, 8 anys?
- GERMÀ Encara no havies fet els 7...
- DONA Imagina't! Amb sis anyets... jo que no havia sortit mai de casa sola... que no m'havia allunyat més de dues passes de les faldilles de la mare... i de sobte em trobava allà... a l'altra punta del món...
- GERMÀ Vam anar a Montserrat... tampoc estàvem tan lluny...

DONA Per mi sí! Totes aquelles roques arrodonides, tota aquella grisor difuminada... era com si fóssim en un altre planeta... un planeta que em feia molta por... habitat per monstres i serps que esperaven l'arribada de la nit per atacar-nos...

GERMÀ I tu no podies dormir...

DONA Exacte! Cada vegada que tancava els ulls, els sentia apropar-se a mi per atacar-me, per menjar-me...
[pausa] Però per sort tu...

GERMÀ Per sort, jo...

DONA Per sort tu venies a fer-me companyia... em deies que em protegiries dels monstres, de les serps i de totes les coses dolentes que hi havia al món...

GERMÀ Sí...

DONA Que no havia de patir, que tu eres al meu costat i que sempre hi series... sempre...

GERMÀ Sempre...

DONA I llavors...

GERMÀ I llavors t'adormies... estaves tan cansada que t'adormies a la meva falda.

DONA Em sentia tan segura i protegida... que ja res em feia por... podria dormir tranquil·lament perquè sabia que no estava sola... *[pausa. Mira al GERMÀ als ulls]* Tu tampoc estàs sol.

GERMÀ *[Aixecant-se per anar cap al llit]* No és veritat... i tu ho saps... *[a punt de marxar de l'escenari. S'atura]* Ara estic més sol que mai *[marxa]*

[La DONA queda sola a l'escenari, mirant cap a on el GERMÀ ha marxat sense atrevir-se a dir res]

[Passats uns segons, el GERMÀ torna a entrar]

GERMÀ I ja ho sé que... qui més qui menys, se sent sol... algun moment o altre... la vida és molt llarga i el verí de la solitud molt fort... però és que jo... jo ESTIC SOL. Estic sol i tinc la sensació que ja sempre més ho estaré.

DONA *[Aixecant-se per anar-lo a trobar al centre de l'escenari]*
Això no és veritat... em tens a mi... a nosaltres...

GERMÀ Mentida: solitud compartida i prou. Moments de companyia que l'únic que fan és mostrar-me amb més força la meva solitud real.

DONA No ho diguis això... jo estic...

GERMÀ On ets tu? On sou tots vosaltres quan m'ataquen la buidor i el silenci? No hi sou pas, al meu costat... I per les nits, quan no puc dormir... on ets tu?

[Silenci]

GERMÀ *[Amb més desesperació que ràbia]* Digues... on ets?

DONA *[Afligida]* No ho sé... ho sento... per què no em truques quan et sents sol? Jo podria...

GERMÀ Què? Venir corrents a les quatre de la matinada, abraçar-me, eixugar-me les llàgrimes, posar-me al llit i fer-me companyia fins que m'adormís?

DONA Sí!

GERMÀ I de què serviria? Em tornaria a despertar passats cinc minuts i tornaria a estar sol...

DONA Doncs llavors jo tornaria!

GERMÀ No et pots passar la vida eixugant-me les llàgrimes!
[Anant cap a les butaques] Tu... tu tens una vida... no estàs sola...

DONA *[Seguint-lo i seient ben a prop del GERMÀ]* Però vull ajudar-te.

GERMÀ És massa tard... la ferida ja és massa gran...

DONA Però...

GERMÀ *[Aixecant-se]* Deixem-ho... estic cansat... me'n vaig a casa...

DONA *[Aturant-lo]* Espera... no marxis...

GERMÀ Què vols?

DONA *[Dubtant una estona. Llavors amb convenciment]* Vine amb nosaltres...

GERMÀ Com?

DONA Sí. Vine amb nosaltres!

GERMÀ Amb vosaltres, on?

DONA Ara que marxem uns quants dies... per què no vens amb nosaltres? T'anirà bé el canvi d'aires, la companyia...

GERMÀ *[Desfent-se dels braços de la DONA que encara el subjectaven]* I què més! *[Caminant cap a la finestra]* I fer d'espelma tot el dia? No, gràcies!

DONA No. De veritat. Vull que vinguis amb nosaltres. No ens faràs cap nosa... ens ho passarem molt bé! Xerrarem, passejarem moltíssim... va, que no se'n parli més, passa'm el telèfon que demano que ens posin en una habitació de tres...

GERMÀ Però vols dir que...

DONA Oi tant que sí! Va, passa'm el telèfon!

GERMÀ *[Recollint el telèfon del terra sense cap sorpresa però encara no del tot decidit a donar-li]* Però és que jo no sé si... potser seria millor que no...

DONA *[Aixecant-se i agafant-li el telèfon de les mans]* Dóna'm això! *[i comença a marcar un número de telèfon]*

GERMÀ *[Caminant nerviós per l'habitació]* A mi no em ve de gust... tinc... tinc moltes coses a fer i ara...

DONA *[Fent-lo callar]* Sí... hola... bona tarda... miri... trucava per fer un canvi d'habitació...

GERMÀ *[Estirant-li el braç a la DONA]* No... espera! No canviïs res!

DONA *[Allunyant-se del GERMÀ]* Sí... el nostre número de reserva és 284391G... sí... G de... de...

GERMÀ De germà...

DONA G de germà... exacte. Sí... sóc jo mateixa. Doncs al final no serem dos, sinó tres... no sé si ens podrien donar una habitació de tres... o afegir un llit extra a la nostra...

GERMÀ Si no poden no passa res... que no cal que...

DONA *[Al GERMÀ]* Espera, que ho està consultant... i si hi ha cap problema busquem un altre hotel...

GERMÀ I què més! Deixa't de...

DONA *[Fent-lo callar]* Sí? Perfecte! Moltes gràcies... adéu, adéu... *[penja el telèfon i el deixa a la taula, al seu lloc original]* Tot arreglat... ja pots començar a fer les maletes...

GERMÀ Però si jo no...

[Entra l'HOME, en silenci, amb moviments suaus, mecànics, i camina cap a la taula]

[La DONA connecta el cable del telèfon i es queda dreta al costat de la taula. Nerviosa]

GERMÀ Però... però... *[pausa. Va a la taula i s'asseu com si no passés res]*

DONA *[Mirant una estona a l'HOME i al GERMÀ amb visible excitació creixent]* Em falta l'aire... no sé què em passa... he de sortir d'aquí... *[i corre cap a la porta intentant-la*

*obrir. Adonant-se que està tancada, comença a picar-la
violentament]*

[L'HOME i el GERMÀ no la miren, estan concentrats en la partida]

DONA Deixeu-me sortir! Que algú obri la porta! Obriu! M'ofego!
[Dirigint-se a l'HOME i al GERMÀ] Però que no ho veieu
que he de sortir d'aquí? M'estic quedant sense aire!
*[Corre cap a l'HOME i el GERMÀ i sacseja els cossos
inerts de l'un i de l'altre]* Però no us quedeu quiets!
Ajudeu-me! He de sortir d'aquí! Que no ho veieu? Que no
ho sentiu? No em puc quedar aquí! He de sortir! He de
fugir! Ajudeu-me a obrir la porta! *[Torna cap a la porta i la
torna a picar encara amb més violència]* Obriu! Obriu!
Deixeu-me sortir! Sisplau! Que algú obri! Estic aquí! Aquí!
M'ofego! Sisplau! Ajuda! Ajuda... *[cau sense forces al
terra però segueix donant cops de ràbia contra la porta]*
sisplau... no em deixeu aquí... sisplau... sisplau... deixeu-
me sortir...

*[Mentre la DONA encara està al terra, els demés personatges recuperen
el moviment normal i continuen la partida]*

GERMÀ Tiraràs o què?

HOME Un moment... ja quasi...

GERMÀ Perquè si has de trigar gaire més vaig un moment a
pixar... *[i sense esperar la resposta de l'HOME s'aixeca i
marxa al bany]*

*[Mentre el GERMÀ marxa, la DONA s'aixeca lentament i retorna a la taula
de joc]*

HOME *[En veu baixa]* I no podríem desempallegar-nos un parell
d'hores del teu germà i aprofitar que estem junts en un
hotelet per...

DONA No estic d'humor ara...

HOME No... clar... *[en veu més baixa]* tu mai estàs d'humor...

DONA Com?

HOME Res... res... estava pensant en veu alta... en una
paraula...

DONA Doncs procura que sigui bona perquè estàs perdent de
bastant.

HOME M'és igual, guanyar o perdre... jo només volia estar amb
tu... junts tots dos... lluny de tothom... sols...

*[El GERMÀ surt del bany i torna a la taula sota l'atenta mirada de la
DONA]*

DONA *[Ignorant l'HOME. Al GERMÀ]* Te'n recordes quan érem
petits i la mare ens portava a la platja?

GERMÀ No.

DONA Com que no? Tu t'enfadaves molt... deies que no t'agradava la platja, que hi feia massa calor, que se t'enganxava la sorra als peus... com no te'n pots recordar?

GERMÀ No ho vull recordar.

DONA Però per què no? Si ens ho passàvem molt bé!

GERMÀ Mai m'ho havia passat bé...

DONA Però què dius? Si ens passàvem les tardes nedant i rient! Ens perseguíem mar endins fins que...

GERMÀ No era jo.

[Silenci]

DONA Què dius?

GERMÀ No era jo.

DONA Com que no eres tu? Però, què t'empatolles? Que no eres tu! Clar que eres tu!

GERMÀ No, no era jo... jo mai he sapigut nedar...

DONA Però si jo ho recordo perfectament...

GERMÀ *[Dubtant si parlar]* Era... no era jo...

DONA Però si hi anàvem cada tarda! Clar que eres tu!

GERMÀ No... era... era l'altre fill...

HOME *[Aixecant la mirada del tauler]* Però que teniu un altre germà que no conec?

DONA No! I ara! No sé pas de què parla? *[Al GERMÀ]* De què parles? Què vols dir amb això de "l'altre fill"? Quin altre fill?

GERMÀ *[Amb certa tristesa]* No t'ho van arribar a dir...

DONA Què és el que no em van dir? Qui? Què està passant aquí?

GERMÀ Res... no... prefereixo no parlar-ne... oblida el que t'he dit...

DONA Però com vols que me n'oblidi! Em mig insinues un fosc secret familiar i després em dius que me n'oblidi?

GERMÀ Ara ja no té cap importància...

DONA Clar que té importància!

GERMÀ No. Ara ja en fa molts anys de tot plegat... ja... ja ha passat el temps... les circumstàncies han canviat... és millor que ho oblidis...

DONA Per a poder-ho oblidar primer m'ho has d'explicar!

GERMÀ Però és que...

DONA Després ja decidiré jo si ho vull oblidar o no!

GERMÀ No dependrà de tu l'oblit... si t'ho expliqués ja no ho podries oblidar... jo no he pogut...

[Silenci]

[La DONA està temptada d'insistir, però s'atura]

GERMÀ No. És molt millor que no ho sàpigues...

DONA Però...

GERMÀ Ho sento [*S'aixeca i va cap a la finestra*] No t'ho vull fer, això... ara ja no...

DONA Per què coi sempre hi ha secrets a a totes les famílies?

GERMÀ [*Mirant per la finestra, sense girar-se*] Perquè les persones no hauríem de viure junts... la convivència sempre és problemàtica...

DONA [*Apropant-se una mica a la finestra*] No és veritat!

GERMÀ Segur?

DONA Es pot... es pot viure en família i ser feliç... hem de viure en família! Gràcies a la família no estem sols...

GERMÀ Però seguim morint sols...

DONA El problema és la solitud, no la família! [*i torna a la taula*]

GERMÀ Dóna'm un exemple de família no problemàtica...

DONA Home... n'hi ha molts...

GERMÀ Només te'n demano un.

DONA [*Pensant una llarga estona*] Doncs... doncs... els Roure...

GERMÀ [*Indiferent*] Amb el senyor Roure passant els vespres al bar per evitar tornar a casa i haver-se de trobar amb la seva dona...

DONA Doncs... els Martí...

GERMÀ Amb els dos fills a casa sense feina, ni il·lusions, ni vida...

DONA Doncs... doncs...

[*Silenci*]

HOME *[Per omplir l'incòmode silenci, tot fent l'intent d'abraçar la DONA]* Doncs jo crec que tu i jo fem una bona família!

DONA *[Esquivant l'abraçada, esquerpa]* Tu no t'hi fiquis! *[Dirigint-se al GERMÀ]* Tard o d'hora m'ho hauràs de dir...

[Silenci]

[L'HOME està incòmode, amb la mitja abraçada encara a l'aire]

[La DONA mira amb recança al GERMÀ]

[El GERMÀ manté la vista clavada a la finestra]

GERMÀ *[Al cap d'una estona i com parlant amb ell mateix]* Ja ho sé... això és el que em preocupa... al final... tot acaba sortint *[pausa]*. No ho podríem deixar enterrat? No podríem senzillament oblidar-ho, fer veure que mai va passar... deixar que el coi de passat sigui això: passat!

DONA Hi ha coses que no es poden oblidar...

GERMÀ Hi ha coses que no s'haurien de recordar!

DONA I qui ets tu per decidir què podem recordar i què no?

GERMÀ *[Afligit]* Jo sóc qui en pateix les conseqüències.

[LA DONA mira durant una llarga estona al GERMÀ, temptada de respondre'l. Però al final dona la conversa per finalitzada i s'asseu a la butaca, visiblement alterada]

DONA *[Sense parlar amb ningú en concret]* Que ell és qui pateix les conseqüències! I els demés què? Què es pensa? Que no ens afecten, als demés? Que ell és l'únic a qui li fan mal els records? Que... que... *[plora]*

HOME *[Apropant-se a la DONA però sense saber-la consolar. Dubta. Mig acaricia els cabells de la DONA sense gràcia, com si estigués tocant un gos]* Va... tranquil·la...

DONA *[Aixecant lleugerament el cap]* No sé per què el vaig fer venir amb nosaltres... ho sento...

HOME Tranquil·la.

DONA Ho sento molt!

HOME No passa res...

DONA Que no passa res? Però mira'! Mira'ns! Aquí tancats en aquest coi d'habitació d'hotel quan a fora hi fa uns dies tan bons perquè ELL no està preparat per sortir! Diu que no se sent amb forces! Que tot plegat el sobrepassa!

HOME És que ho està passant malament...

DONA I jo també ho estic passant malament! Què et penses, que no pateixo per ell? Que no em sap greu? Que no em venen ganes de plorar quan el veig així? *[Pausa]* Però m'empasso la plorera i li faig bona cara! Perquè li he de fer bona cara. Perquè algú li ha de fer. Algú ha de ser fort i ara em toca a mi fer-me la valenta... però ja no puc més... t'ho asseguro... ho he intentat amb totes les meves forces... però estic esgotada... no puc... ho he intentat...

ningú sap com ho he intentat! *[girant-se i assenyalant al GERMÀ]* I mira'!! Mira'!! Tot el dia enganxat a la finestra! Tot el dia amb la mateixa cara de pena! Em rendixo! Ja no puc més! Tan de bo no l'hagués portat mai amb nosaltres! Ho sento... eren els nostres dies... i jo... jo ho sento molt!

HOME No passa res...

GERMÀ *[Recordant]* No passa res...

[L'HOME es gira a mirar al GERMÀ]

GERMÀ Dorm... tranquil·la... no passa res... només és un tro... no tinguis por... estic al teu costat... no et passarà res... *[girant-se i mirant a l'HOME]* la vaig mentir! Fins al final, la vaig estar mentint! Pensava... pensava que ho feia pel seu bé... perquè fos feliç els últims dies... però només ho feia per mi... per no sentir-me tan culpable, per enganyar-me... per voler creure en els miracles...

DONA *[Alça lleugerament el cap. Amb ràbia]* Els miracles no existeixen!

GERMÀ Ara ja ho sé. M'ha costat molts anys acceptar-ho, però ara ja ho sé...

[Silenci]

[La DONA marxa al bany encara plorant]

[L'HOME i el GERMÀ es queden en silenci una llarga estona]

HOME *[Assegurant-se que la DONA no el pot sentir, dirigint-se al GERMÀ]* Per què has vingut?

GERMÀ Perquè la teva dona m'ho ha demanat...

HOME *[Sec]* No estem casats.

GERMÀ Bé. Ja m'entens... és una manera de parlar... la teva... parella... m'ha preguntat si volia venir...

HOME Sí, ja m'ho va dir, però jo no et pregunto això, jo et pregunto per què vas acceptar.

GERMÀ Com?

HOME No et va semblar que podria ser una situació incòmode això d'anar de vacances amb la teva germana i la seva parella? Passar tots els dies... totes les nits! Junts... compartir l'habitació... ser la seva ombra... a les primeres vacances que podem fer junts després de mesos i mesos d'intentar combinar uns dies lliures a la feina?

GERMÀ Home, jo no...

HOME No vas veure que potser estorbaries, que potser la teva germana i jo hauríem de deixar de fer coses... de parelles... d'anar a sopar en algun raconet romàntic, d'abraçar-nos... de... perquè tu estaries pel mig?

GERMÀ Però... jo... no...

HOME Que potser ens vindria de gust passar-nos els dies tancats a l'habitació de l'hotel. Sense fer res més. Només

estant l'un amb l'altre? Però no ho veies? Eh? No ho veies?

GERMÀ No... no ho veia... ho sento jo... si voleu, me'n vaig demà mateix i...

HOME *[Exaltat]* Ara ja és massa tard! Ara ja m'has engegat a dida les vacances! Tu i les teves misèries! Tu i els teus drames! Que si estic sol, que si ningú m'estima!

[La DONA reapareix i mira l'acció en silenci i sorpresa creixent]

HOME Que si la trobo molt a faltar! Que res té sentit sense ella! Que la vida és una merda! Que tan de bo no estigués viu... *[anant cap a la finestra i obrint-la de bat a bat]* Doncs salta! Salta per la puta finestra i deixa'ns en pau d'una vegada per totes!

DONA *[Tremolosa, dolguda]* Però per què li dius aquestes coses?

[L'HOME es gira sobresaltat a mirar la DONA. Dubta. Vol apropar-se a ella, però no s'atreveix]

DONA Per què? Per què li parles així? *[Gira i torna a marxar]*

HOME *[Perseguint la DONA i marxant per la porta que dona als llits]* No! espera! Escolta'm! Jo no volia dir que... espera!

Espera! Ecolta'm que... *[però el diàleg es perd rera la porta tancada]*

[EI GERMÀ es queda sol a l'habitació. Visiblement entristit, sentint-se culpable]

[EI GERMÀ s'està quiet una llarga estona i llavors, pesadament, camina cap a la finestra. Mira a l'exterior i va a buscar una de les cadires de la taula que apropa, feixugament i amb grans dificultats, a la finestra]

[EI GERMÀ puja sobre la cadira i treu un peu fora la finestra]

[Entra ELLA]

ELLA *[Suaument. Tranquil·la]* No ho facis...

[EI GERMÀ s'atura. Dret damunt la cadira. Amb un peu a dins i l'altre a fora. Mira a ELLA]

ELLA *[Amb el mateix to d'abans]* No ho facis.

GERMÀ Per què no? Digue'm per què no? Dóna'm un motiu...
només un de sol pel qual no ho hagi de fer!

ELLA *[Apropant-se al GERMÀ]* Què esperes trobar? Pau?
Tranquil·litat?

[Silenci]

ELLA I si no hi ha res?

GERMÀ Millor!

ELLA Millor per què?

GERMÀ S'haurà acabat el dolor...

ELLA Potser sí, però també t'hauràs acabat tu... m'hauré acabat jo... els nostres records... la nostra vida junts... tu ets qui ens manté vius... sense tu... tot s'haurà acabat.

GERMÀ *[Dubta]* I què he de fer? Seguir vivint per mantenir viu un record que em fa mal?

ELLA No. Has de seguir viu perquè aquest és el teu càstig.

[Lentament, ELLA marxa]

GERMÀ No marxis! Espera *[Baixant de la cadira]* No! Espera! Espera! *[Asseient-se abatut a la cadira]* No em deixis sol... no em deixis sol!

Teló